

ရွှေဝေသာကလေး

လှိုင်းကြွေ (စာအုပ်)

မကျွမ်းဝင်သာလွမ်းပျက်ပါ

(အမျိုးသမီးအတွက်)

အခန်း(၁)

ကောင်းကင်ပေါ်က ကြယ်တွေကြွေတဲ့ အချိန် ဆုတောင်းရင် ဆုတောင်း ပြည့်တယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မကို ပပက သိပ်ကလေးဆန်တာပဲတဲ့။

ဟုတ်တယ်...ကျွန်မက သိပ်ကိုကလေးဆန်ခဲ့တယ်။

တချို့သော ဆက်ဆံရေးတွေဟာ ရင်းနှီးမှုလား၊ အချစ်လား မဝေခွဲနိုင်ဘဲ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အပေါ် အစစအရာရာ ကောင်းတာတစ်ခုလေးနဲ့ ချစ်နေတယ်လို့ တစ်ဖက်သတ် ယူဆမိတဲ့ အခါ ...

"ငါ သူ့ကို ဖွင့်ပြောမယ်"

"နင် နင့်ကိုယ် နင် မိန်းကလေးဆိုတာ မမေ့နဲ့ ဦး...နီနီ ၊ ဝသန်သာ နင့်ကို တကယ် ချစ်ရိုးမှန်ရင် သူ ဖွင့်ပြောလာတဲ့ အထိ နင် စောင့်သင့်တယ်"

"ငါ အဲဒီလောက်အထိ စိတ်မရှည်ဘူး ပပ၊ နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း... သူနဲ့ ငါ ငယ်သူငယ်ချင်းမဟုတ်ကြဘဲ သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်မင်ခဲ့ကြတာ ငါးနှစ်။ ဒီငါးနှစ်အတွင်းမှာ အစစအရာရာ ငါ့အတွက် သူဖြစ်စေခဲ့တာတွေ၊ ငါစိတ်ဆင်းရဲမှာ သူမလိုလားတာတွေက သူ ငါ့ကို ချစ်နေတာကလွဲရင် အခြားဘာဖြစ်နိုင်ဦးမလည်း "

"ဒါပေမဲ့ ... "

"နင့်ရဲ့ ဒါပေမဲ့ကို ငါသိတယ် ပပ၊ နင်ဝဿန့် အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ သူက အရမ်း တွေဝေတတ်တာ ... ဟုတ်တယ်... ဘာကို မှန်းမသိ တွေဝေတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ငါသိပ်မှန်းတာပဲ။ ဝဿန့် သာ ငါ့အပေါ် အစစအရာရာ ကောင်းမထားခဲ့ဘူး ဆိုရင် ဝဿန့်လို ယောက်ျားမျိုး ငါဘာလို့ စဉ်းစားရမှာ လဲ"

"အဲဒါပြောတာပေါ့ နင့်ပေါ်ကောင်းတာ တစ်ခုလေးကို ကြည့်ပြီး နင့် အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးကို ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်မှာ ငါက စိုးရိမ်နေတာ "

ပပပြောရင်း အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နှင်းဆီနီနီ အတွက် စိုးရိမ်မိသည် ။ ဝဿန့်ကို တွေဝေတတ်သူဟု အမြင်ကတ်နေသော သူမ ကိုယ်တိုင်ကကော တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်သူ မဟုတ်လား။

"အဲဒီကောင်းတဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက် တစ်ဘဝ ထူထောင်လို့ မရဘူးလား။ ယောက်ျားလေး ဆယ်ယောက်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ ဘယ်ယောက်ျားလေးက သူ့ကို ကြိုက်နေသလဲဆိုတာ သိတယ်တဲ့ ။ မိန်းကလေး ဆယ်ယောက်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ အခါ ဘယ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်က သူ့ကို ကြိုက်နေသလဲ ဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူးတဲ့ ။ ဝဿန့်ရဲ့ အကြည့်အပြောတွေက ငါ့ကို သံယောဇဉ်ထက်ပို နေတယ်ဆိုတာ ငါခံစားမိတယ်ပပ၊ ပြီးတော့ ငါ့ဘက်က သေချာချင်တာလည်း ပါတယ်"

"သေချာချင်တယ် ဘာကို သေချာချင်တာလည်း "

"ငါ သူ့ကို သံယောဇဉ် သက်သက်လား သူငယ်ချင်းထက်ပိုလားဆိုတာ ငါ့ကို ငါ သေချာချင်တာ"

"ရှုပ်လိုက်တာ နီနီရာ ငါပြောရင်လည်း လွန်ရာကျဦးမယ် ... နင်က

လေ သိပ်ကို တစ်စွတ်ထိုး တဇောက်ကန်း သိပ်နိုင်တာပဲ"

ပပက စိတ်ဆိုးသလို ပြောတော့လည်း နီနီမှာ ပြန်ချော့ရသေးသည်

။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဘက်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို နင့်ကို ငါချစ်တယ်ဟု ဖွင့်ပြောခွင့် မရှိသလို နင် ငါ့ကို ချစ်နေသလားဟု မေးခွင့်မရှိ။ တစ်ဖက် ယောက်ျားလေး ဖွင့်ပြောလာမှ သာ ဖြေခွင့်ရှိသော ဟီရိုဩတ္တပ္ပ တရားနှင့် ပြည့်စုံသော မြန်မာနိုင်ငံတွင် သူမက နေထိုင်သည် ။

သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းဘောင်တွေကို ဖျက်ခွင့်မရှိသော်လည်း ဝဿန်က နှင်းဆီနီနီ ဆိုသော သူမကို ချစ်နေသလား မချစ်နေသလား ဆိုတာကို သူမ သိပ်သိချင်နေခဲ့သည် ။

မဟုတ်ဘူး ချစ်လား မချစ်လားဆိုတာက သိပ်မသေချာသေး။ သူဟာ သူမကို သေချာပေါက် ချစ်နေပါတယ်ဆိုတာကို သူမဘက်က သေချာလွန်းမက သေချာနေခဲ့သည် ။

မိန်းကလေးတို့ တတ်အပ်တဲ့ ပညာတွေနဲ့ ဘယ်ယောက်ျားလေးက ကိုယ့်ကို သဘောကျနေသလဲ မကျနေသလဲ ဆိုတာ အလိုလို သိနေတဲ့ မိန်းမသားတို့ သဘာဝအရ ဝဿန် သူမကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေ သေချာသည် ။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်မှာ ဝဿန်နှင့် သူမ စတင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည် ။

သူမ၏ ဆယ်တန်း တက်ခဲ့သည့် တစ်လျှောက်လုံးမှာ အဓိက ဦးစားပေး ကျက်ခဲ့သော ဘာသာရပ်မှာ ဘိုင်အို ဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မှ ကောင်း

ကောင်း မွန်မွန် မမှတ်မိသော ဘာသာရပ်မှာ လည်း ဘိုင်အိုသာ ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အတွက်ကြောင့် ဘိုင်အိုဖြေဆိုရမည့် နေ့ရက်တွင် သူမ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်တွေ အလိုလို ပျက်ပြားကာ ကျက်ပြီးသား စာ တွေနေတောင် အလိုလို မေ့သွားခဲ့သည်။ ။

ဘုရားစူးစေရဲ့ ...

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖြေဆိုခဲ့သည့် စာမေးပွဲတွေကို ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ် စွမ်းဖြင့်သာ ဖြေဆိုခဲ့သော သူမသည် မဟာ စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ ။ ထိုအရာကတော့ စာမေးပွဲတွင် သေချာပေါက် ပါမည် ဆိုသော ၁၂ မှတ်တန် အဖြေတစ်ပုဒ်ကို ခိုးချဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

သူမတို့ ဆယ်တန်း ဖြေဆိုကြသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ သည် ကိုယ့်ကျောင်းနှင့် ကိုယ် ဖြေဆိုရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိမိခုံနံပါတ် ကျသည့် ကျောင်းမှာ သွားရောက် ဖြေဆိုရသည်။ ။

ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ဆိုလျှင်တောင် ထိုမျှလောက် အကြောက်တရား ရှိ မည် မဟုတ်သော်လည်း သူများ ကျောင်းမှာ ဖြေဆိုရမည် အသိနှင့် လူ က စာမေးပွဲ မဖြေဆိုခင်ကပင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်လို့ နေသည်။ ။

ဆရာမတွေကလည်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို ယုံကြည်ကြ လို့ လား ဒါမှ မဟုတ် စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်မို့ ကျောင်းသားတွေကို စိတ်ချလို့ လားမသိ သိပ်မစစ်ဆေးတော့ချေ။

ဘောလ်ပင် တစ်ချောင်းရဲ့ အဖွင့်အပိတ် နှစ်ခုကြားထဲတွင် လိပ်ထည့်ခဲ့သော ထိုကော်ပီ စာရွက်ကို ဘယ်လို အပြင်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲ

ထုတ်နိုင်ခဲ့သလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတိ မထားမိခဲ့တော့ချေ။

မေးခွန်းလွှာထဲက ကိုယ်ရသမျှ စာတွေကိုလည်း ဖြေနိုင်သလောက် ဖြေခဲ့သော်လည်း ဖြေထားခဲ့သမျှက ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ။ ဒီကြားထဲ သူမဘေးတွင် ထထိုင်နေသော ကောင်လေးက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်နေသဖြင့် အယောင်အယောင် အမှားမှား။ ကူးယူဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အဖြေကလည်း မေးခွန်းလွှာထဲမှာ မေးထားတာနဲ့ ကွက်တိ။

စာမေးပွဲ ဖြေဆိုချိန် တစ်ဝက် ကျိုးခါနီးတွင် စာမေးပွဲခန်းထဲ၌ မထင်မှတ်ထားသည့် ကိစ္စရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားသွားခဲ့သည် ။ ထိုအရာကတော့ သူမတို့ အခန်းထဲက စာခိုးချနေသူ တစ်ဦးအား ဆရာ ဆရာမများမှ မိသွားချိန် ...

"ဟင် "

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

အဲဒီလို ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသော လူတွေကို ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာ လှမ်းကြည့်နေချိန် ကော်ပီပေါလိပ် ထည့်ထားသည့် သူမ၏ ဘောလ်ပင်ကို လှမ်းဆွဲယူ ခံလိုက်ရသလို သူမ၏ မေးခွန်းစာရွက်လည်း လဲယူခံလိုက်ရသည် ။

"ရှုး ... "

ဒေါသနှင့် ကျိတ်မေးလိုက်သော သူမ၏ မေးခွန်းကို သူက ရှုးတိုးတိုး အမူအရာ လုပ်ပြကာ သူမေးခွန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည် ။

သူမ သူမေးခွန်းကို ကပျာကယာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည် ။ မေးခွန်း၏ အောက်ခြေတွင် ခဲတံနှင့် ရေးထားသည် က ...

"နင်ဘာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသလည်း ငါ သိတယ်...အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့

။ စာဖြေခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ခံရမှာ နင်မကြောက်ဘူးလား။ ကွက်လပ်ဖြည့် အလုံးနှစ်ဆယ် အကုန်လုံးမှန်တယ်။ နင့်အတွက် ဆယ့်နှစ်မှတ်တန်က မသေချာဘူး။ ၂၀ မှတ်က သေချာတယ်"

သူမ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ကာ ထိုစာတွေကို ဖျက်ကာ စာတစ်ကြောင်းကို ခပ်သွက်သွက် ရေးလိုက်ပြီး ဆရာမတွေ မမြင်အောင် သူ့ရှေ့တွင် ရှိသော သူမ၏ မေးခွန်းစာရွက်နဲ့ ကပျာကယာ ပြန်လည်းလိုက်သည်။ ။

"အမ်မာ အဲလောက် သေချာရအောင် နင်က မေးခွန်းထုတ်တဲ့ ဆရာမို့လားငါ့ ဘောလ်ပင် ပြန်ပေးပါ"

စာကို ငုံ့ဖတ်နေသော ကောင်လေးကို သူမ မျက်လုံးလှန်၍ မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။ နားရွက်အထက် ခပ်တိုတို ညှပ်ထားသည့် သူ့ဆံပင်ကေကာ အလယ်ခွဲဖြစ်ကာ ဆာမူရိုင်းပုံစံ ဖြစ်နေရသည့် အထဲ မျက်ခုံးထိ ကွယ်နေသည့် ဘောင်သေးသေးလေးနှင့် မျက်မှန်အကြီးကြီးကို တပ်ထားသော သူ့ပုံစံမှာ တကယ့် ဖက်ဆစ် ဂျပန်ရုပ်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ ။

သူမတို့ ခုံတန်းဘက်တွင် စစ်ဆေးနေသည့် ဆရာမ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားချိန် သူမလည်း မခေလှစွာ စာတစ်ကြောင်းကို ရေးပြီး သူမ မေးခွန်းနှင့် ပြန်လည် ဆွဲယူလိုက်ပြန်သည်။ ။

"မယုံရင်လည်း နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကံပဲ။ နင့်ကော်ပီ စာရွက်ထက် ငါ့ကွက်လပ်ဖြည့်တွေက ပိုပြီး သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့လက်ထဲက နင့်ဘောလ်ပင်ကတော့ ဆုံးပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့ ... "

"ဟင် ... "

သူမ စိုးရိမ်တကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ပြုံးစိစိ အမူအရာဖြင့် သူမ၏ ဘောလ်ပင်ကို ထောင်ပြကာ သူ့ရဲ့ ဘောလ်ပင် အိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ဇစ်ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဆုံးဖြီ ...

ဟုတ်တယ် ... သူပြောသလို ဆုံးဖြီလို့ မှတ်ရတော့မည်။ သို့သော် ထိုဘောလ်ပင် ကိုယ့်လက်ထဲတွင် ရှိနေသည့် တစ်လျှောက်လုံးတွင် အပြစ်ရှိနေသလို ခံစားရသည့် ခံစားချက်များ သည် ယခု ကိုယ့်လက်ထဲ၌ ထိုဘောလ်ပင် မရှိတော့သည့် အခါ ပိန်းကြာရွက်ပေါ်သို့ ရေမတင်သကဲ့သို့ စိတ်အေးသွားကာ အသက်ကို ပုံမှန်ရှူလာနိုင်သည်။ ။

သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးကာ ကွက်လပ်ဖြည့်မှ သူဖြေထားသည့် အဖြေမှန်တွေကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခဲတံဖြင့် သေသေသပ်သပ် ရေးထားသည့် သူ့အဖြေများ အားလုံး မှန်နေသည် ဟု သူမ ဘာကြောင့် ယုံကြည်နေရသလည်း မသိ။

အခန်း(၂)

"မနက်ဖြန် အောင်စာရင်း ထွက်မှာ တဲ့ နီနီ... မနက်ကျရင် နင့်ကို အောင်စာရင်း သွားကြည့်ဖို့ ငါလာခေါ်မယ်သိလား "

"ဟင် ...နေ ... နေ လာမခေါ်နဲ့ ငါ သွားမကြည့်ဘူး"

"ဟေ...ဘာလို့ လည်း ဟ"

ပပအမေးကို မဖြေဘဲ သူမဖုန်းချလိုက်သည် ။ အချိန်က ညသန်းခေါင်ကြီး ...

မနက်ဖြန် အောင်စာရင်း ထွက်မှာ တဲ့ ... ။

သူမသာ စာမေးပွဲ မအောင်မြင်ခဲ့ရင် ...

"နင့်အထက်က အစ်ကို အစ်မတွေ အကုန်လုံး စာမေးပွဲကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ကြတယ်။ ဂုဏ်ထူးလည်း ထွက်ကြတယ် ... "

"သ ... သမီး မအောင်ရင်ကော ..."

"မအောင်ရင် တုတ်စာ စားရဖို့ ပြင်ထား ..."

"အမေဦး ... "

အဖေက စတာလား တကယ်လားတော့ မသိ...အိမ်အထွက်တွင် ထောင်ထားသည့် နွားရိုက်နှင်တံကို မြှောက်ပြသည် ။

နီနီမှာ ကျောတွန့်သွားပြီး အိမ်ပေါ်သို့ အသာလေး တက်ခဲ့သည်။ နီနီတို့ မိသားစုသည် မြို့ကြီး မျက်နှာဖုံးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း အဖေနှင့် အမေသည် ထိုအပေါ်တွင် ထောင်လွှား မောက်မာခြင်း မရှိကြချေ။ အဖေကိုယ်တိုင်က အလုပ်သမားများ နှင့် အတူ ခိုးတူပေါင်ဖက် လယ်ထဲ ဆင်းလို အမေကလည်း ကောက်စိုက်သမလေး များ နဲ့ အပြိုင် ဝင်ရောက် ကောက်စိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

အဖေကိုယ်တိုင် ပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်။

"အဖေတို့ အမေတို့ က ပညာမတတ်ခဲ့လို့ သားတို့ သမီးတို့ ကို ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ထားပေးနေတာ။ သားတို့ သမီးတို့ ဘက်က ပညာကို သာ ရှာအောင်ရှာ။ ကျန်တာ ဘာမှ မပူနဲ့ ...အေး ပညာသင်တဲ့ အရွယ်မှ ပညာကို ကောင်းကောင်း မသင်ဘဲ တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးနေတယ် ဆိုရင်တော့ ဟောဒီမှာ နကန်(နှင်တံ) တွေ့လား"

ထိုအတွက်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြစ်လုပ်ထားတဲ့ အချိန် အဖေနှင့်တံ မြှောက်ပြီဆိုလျှင် အားလုံး ငြိမ်ကုပ်နေကြပြီ။

ခုလည်း စာမေးပွဲကို ကောင်းကောင်း မဖြေနိုင်ခဲ့သလို မသမာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော နီနီအတွက် နေစရာမရှိ။

တော်သေးသည် ...ဒါတောင် ဟို ကောင်လေး ကယ်ပေလို့ ...

မဟုတ်ရင်... သူမ မခိုးတတ် မဝှက်တတ် ကတုန်ကယင် ခိုးနေပုံမျိုး နှင့် ဆရာမတွေ တွေ့သွားလျှင် စာမေးပွဲခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ခံရရုံမက အဖေတို့ အမေတို့ လည်း စာမေးပွဲ ခိုးချသူရဲ့ မိဘတွေအဖြစ် အရှက် ရလိုက်မည် ဖြစ်ခြင်း။

ပြီးတော့ ထိုကောင်လေးရဲ့ ကွက်လပ်ဖြည့် အလုံးနှစ်ဆယ် ကလည်း

တစ်လုံးမကျန် အကုန်မှန်သဖြင့် စိုးရိမ်စရာမရှိ ဆိုသော်ငြား ကျန်တဲ့ ပု
စ္ဆာတွေကလည်း ဟိုဟာ နည်းနည်း ဒီဟာ နည်းနည်း ဖြေထားတယ်ဆို
တော့ ...

"အငယ်မ မအိပ်သေးဘူးလား ... "

"မလတ် ... "

သူမ ဟိုလူပီဒီလူပီမို့ ထင်ပါရဲ့ ... မလတ်က စာအုပ်ဖတ်နေရာမှ
လှမ်းမေးလေသည်။ သူမနှင့် မလတ်က တစ်ခန်း။ ကိုကိုငယ်က တစ်
ခန်း။ ကိုကိုငယ်ကတော့ စိုက်ပျိုးရေးကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် စိုက်ပျိုးရေး
တက္ကသိုလ်ကို တက်ရောက်ကာ အိမ်ရှိ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်း
များကို စက်မှုစိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်း ဖြစ်အောင် ဦးဆောင်နေသူ။

မမလတ်ကတော့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အခါခါကျနေပြီး ငါးကြိမ်
မြောက် ရှုံးပြီးသည့် နောက် သူကိုယ်တိုင် အရှုံးပေးကာ မိဘတွေနှင့်
အိမ်မှု ကိစ္စတွေကို ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးနေလေသည်။

မမလတ် စာမေးပွဲကျခဲ့ရသည့် ကာလတွေကို သူမ မှတ်မိနေသေးသ
ည်။ ပထမကျသည့် နှစ်မှာ သမီးဦးအတွက် အများကြီး မျှော်လင့်ထား
သော အဖေက မမလတ်အား စာမေးပွဲကျသဖြင့် နှင်တံကျိုးအောင် ရိုက်
သလို တံမြက်စည်းကိုလည်း ကောက်ကိုင်ခဲ့သည်။

မမငယ်မှာ လည်း နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်ဖြစ်ကာ
နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျသည့် နှစ်တွင် အဖေရိုက်မည် ဆိုးသဖြင့် အိမ်က
ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

ယောက်ျားနောက် လိုက်တယ်လည်း မကြား ... ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတ်သေသွားမှာ စိုးသဖြင့် အဖေတို့ လိုက်ရှာခဲ့သော်လည်း ဘယ်လိုရှာ

ရှာ မတွေ့ချေ။ တစ်ပတ်လောက် ကြာတော့မှ ကြီးတော်ကြီးက

"မောင်အုန်း နင့်သမီး ညိုညို ငါ့အိမ်မှာ ..."

"ဟင် ... ဒင်းက ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ မမကြီးအိမ်မှာ ရောက်နေရတာ တုံး... အိမ်ကို လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ ရောက်တော့မှ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ရဲအောင် ရိုက်ထားပစ်မယ်"

အဖေကျိန်းတော့ အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့သော မောင်နှမ နှစ်ယောက်မှာ နားရွက်တောင် မခတ်ရဲပေ။

ကြီးတော်က ...

"မောင်အုန်း ... မောင်အုန်း ... နင့်မှာ လည်း နင်ဒီလောက်ထိ ကျိန်းနေမှ တော့ ညိုညို ထွက်ပြေးတာတောင် နည်းသေးလားဟယ်"

"သူဘာလို့ စာမေးပွဲကို အောင်အောင် မဖြေတာလဲ။ မိဘက သူစာမေးပွဲ ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်ဖို့ နေပူစပ်ခါး ချွေးထွက် သွေးထွက်အောင် အလုပ်လုပ်ရတာဗျာ။ သူ့မှာ စာကြည့်တာက လွဲရင် တခြား ဘာအလုပ် ရှိလို့ လဲ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ၊ ထမင်းတောင် ဝါးမခွံကျွေးရုံ တမယ်"

"

"ဒါကတော့ နင်က မိဘအမြင်နဲ့ ကြည့်တာကိုးဟယ်။ နင့်ဘက်က မှန်တယ်လို့ ငါလက်ခံနိုင်ပေမဲ့ နင့် သမီးဘက်က စဉ်းစားကြည့်ဦး ကျောင်းစာ ဗန်းပြပြီး ရည်းစားသနာထား၊ စိတ်လေနေလို့ လား"

"... .."

"ဟေ့...ခင်သောင်း ညည်းသမီး ရည်းစား ထားသံတွေ ဘာတွေ ကြားသလား"

အဖေက နှုတ်ခမ်းပိတ်ပြီး မဖြေဘဲနေတော့ ကြီးတော်က အဖေ့နောက်ဘက်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ် ငြိမ်နေသည့် အမေ့ကို လှမ်းမေးသည်။ ။

အမေက အဖေ့ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်ကာ ကြီးတော်ကြီးကို ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ ။ ဤအိမ်တွင် လူဖြောင့် စိတ်တိုဖြစ်သော အဖေ့ကို အမေကစလို့ အငယ်ဆုံးထိတိုင်အောင် အဖေ့ကို ကြောက်ရသည်။ ။

ကြီးတော်ကြီးတောင် အဖေ့အစ်မကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် အဖေ့မှ မနာခံချင်သလို နာခံချင်သလိုနဲ့ ငြိမ်ခံနေရသည်။ ။ မျက်နှာကတော့ သိပ်မကြည်ချေ။ အမေ့ဘက်က အမျိုးတွေ အကုန်လုံး အဖေ့ကို သတ်မှတ်ထားသည် က

"လူကန့်လန့်...အာဏာရှင်ကြီး"

ဟူသတည်း။

"မိဘက အလုပ်ခိုင်းတာနဲ့ ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြနဲ့ မိဘရဲ့ အလုပ်ကို ရှောင်နေတတ်လား"

အဖေမဖြေတော့ အမေက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ။

ပုံစံက တရားသူကြီးရှေ့ ရောက်နေသော တရားလို တရားခံများ ပမာ တရားခွင်နှင့် တောင် တူနေ သေးသည်။ ။ ကြီးတော်ကြီးနှင့် အဖေက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေပြီး သူမတို့ သားအမိသုံးယောက်က တစ်ဖက်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်နေကြသည်။ ။ တစ်ဖက်တံခါးပေါက်ကနေ လယ်သူရင်းငှားတွေက မသိမသာ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ။

"သူ့မှာ လည်း သူတတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဆယ်တန်းဆိုတာ ဉာဏ်ကောင်းရုံ တစ်ခုတည်းနဲ့ မရဘူး။ ကံ ဉာဏ် ဝီရိ

ယ ပါမှ အောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဆယ်တန်း ဖြေခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းလည်း သိမှာပေါ့"

"မမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ သူ့ကို လိုက်ပင့်စေချင်တာလား။ ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတယ် ဆိုတာ သူတို့ တွေကို ပညာကောင်းကောင်း တတ်စေချင်လို့ ဗျာ၊ သူတို့ တွေက ပညာကိုမှ မကြိုးစားရင် အားလုံးကို ကျောင်းထုတ်ပြီး ခိုင်းစားပစ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်"

အဖေ့အသံက ဒေါသသံကော အံ့ကြိတ်သံကော ရောလျက် မချင့်မရဲ ထွက်လာသည်။ ။ မျက်လုံးတွေ နီရဲနေသော အဖေကြောင့် သူမတို့ မောင်နှမတွေတောင် ငိုချင်သွားသည်။ ။

ကြီးတော်ကြီးက မောင်ဖြစ်သူရဲ့ သွင်ပြင်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချကာ အိမ်ရှေ့တွင် ပြုတစ်ပြုတစ် လုပ်နေသည့် သူရင်းငှားတွေထဲက တစ်ယောက်ကို

"ဟေ့... တင်လှ ငါ့အိမ်မှာ ညိုညို ရှိတယ် သွားခေါ်ချေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးတော်"

"မင်းဘယ်လို ခံစားနေရမလဲဆိုတာ မိဘအနေနဲ့ ငါခံစားမိပါတယ် မောင်အုန်းရဲ့ ... ။ သူလည်း ငါးနှစ်လောက် ရှုံးနေပြီ မဟုတ်လား။ သူပင်ကိုဉာဏ်ရည်က မလိုက်နိုင်ရင် ဘယ်လို တွန်းတွန်း တွန်းတဲ့ သူပဲမောလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ သူမှ ဆက်မဖြေချင်တော့ဘူးဆိုရင် ဘာလို့ အချိန်အကုန် ခံနေဦးမလဲ၊ အားလုံး ပညာတွေတတ်ပြီ ခြေကန်ထွက်သွားကြတော့မယ့် အတူတူ မင်းတို့ ဘေးနားမှာ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြစုလုပ်ကျွေးမယ့် သမီးတစ်ယောက် အနားမှာ ရှိနေတာက ပိုမကောင်းဘူးလား"

"ကျုပ် သူတို့ ဆီက ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ ကလွဲရင် တခြားဘာမှ မမျှော်လင့်ထားဘူး မမကြီး"

အဖေအသံက ငိုသံပေါက်လာသည် ။ ကြည့်နေကြသူတွေလည်း မျက်ရည်လေးတွေ တဝဲဝဲ ...

"ကိုအုန်း ... "

အမေ့ရဲ့ မဝံ့မရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် အဖေကို ကြည့်နေကြသူ အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက အမေ့ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

"ကျွန်မလည်း မမကြီးနဲ့ သဘောထားတူတယ်။ သူကိုယ်တိုင်မှ မလိုက်နိုင်တာ တိုက်တွန်းတဲ့ သူတွေ ပင်ပန်းသလို သူလည်း ပင်ပန်းပါတယ်တော်။ သူစိတ်ပါလို့ ပြန်ဖြေချင်တဲ့ အခါ ပြန်ဖြေပေါ့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ"

ဤသို့ဖြင့် မမလတ် စာမေးပွဲ ဆက်ဖြေဖို့ ကိစ္စမှာ တစ်ခန်း ရပ်သွားခဲ့သည်။ ။ မမလတ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စာမေးပွဲ ဆက်ဖြေဖို့ ဆန္ဒမရှိချေ။ ။ စာမေးပွဲ ဆက်မဖြေဖြစ်သည် က လွဲ၍ ဤအိမ်၏ ဝေယျာဝစ္စအားလုံးမှာ မမလတ် လက်ထဲတွင် သာရှိသည်။ ။ ပြောရရင် မိန်းမပီသသူ တစ်ယောက်၊ အချက်အပြုတ်မှာ အားကိုးရသလို အချုပ်အလုပ်မှာ ဆိုလည်း ဘယ်သူ့ အစုတ်ကိုမဆို ချုပ်ဖို့ ဝန်မလေးချေ။ လိုအပ်လို့ ကောက်စိုက်ပါဆိုလျှင်လည်း သီချင်းလေး တအေးအေးဖြင့် ရှေ့မှ လိုက်ပါတတ်သူ ဖြစ်သည်။

အဓိက နေရာတစ်နေရာ ရဖို့ ထက် ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် ပျော်ရွှင်ဖို့ က အဓိကမဟုတ်လား။

အလုပ်ကိစ္စမရှိဘဲ တော်ရုံတန်ရုံ အပြင်ထွက်ခဲ့သော မမလတ်က တ

စိတ်တစ်ခါတော့ ရွာစာကြည့်တိုက်သို့ သွားကာ စာအုပ်ငှားတတ်ပါသည်။ ဆယ်တန်း မအောင်တာကလွဲလို့ စာဖတ်ချင်စိတ် ရှိသေးတာကိုက ဝမ်းသာစရာဟု အဖေက ချီးကျူးတတ်သည်။

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်ကာ သူမဘက်သို့ လှည့်ပြီး မမလတ်က

"အိပ်မပျော်ဘူးလား...ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါကြည့်နေတာကြာပြီ၊ နင်ခုတလော မူပျက် နေတယ်နော်၊ ငါတို့ မသိအောင် နင်ဘာလုပ်ထားလည်း အငယ်မ ပြောစမ်း"

"ဟင် မလတ်ကလည်း မေးပုံကလည်း ဘာမှန်းကို မသိဘူး"

"မသိဘူးလေ...နင့်ပုံစံကလည်း လူသတိ ထားမိလောက်အောင် မူပျက်နေတာကိုး ... ပြောစမ်းပါဦး ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ"

"မလတ် မနက်ဖြန် အောင်စာရင်း ထွက်တော့မှာ တဲ့ ... "

"ဟင် ... "

သူမနဲ့ မမလတ်ရဲ့ သက်ပြင်းချသံက မထင်မှတ်ဘဲ ပြိုင်တူဖြစ်သွားသည်။

"နင် မဖြေနိုင်ဘူးလား"

"မသိဘူ မလတ်ရယ်...ဖြေတော့ဖြေခဲ့တာပဲ မအောင်မှာ ဆိုးတယ်။ မအောင်ရင် နီနီလည်း ကြီးတော်ကြီးဆီ သွားပုန်းရမလား"

"တော်စမ်းပါ ကြီးတော်ကြီးကို နေရာတကာ သွားဒုက္ခမပေးချင်နဲ့ ၊ သူ့မှာ လည်း သူ့ဒုက္ခနဲ့ သူ ခုတလော အားတာ မဟုတ်ဘူး ... ။ ပြီးတော့ အောင်စာရင်း ကလည်း ထွက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ပါးစပ်ပုပ်

ကြီးနဲ့ မပြောကောင်းတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ ထစမ်း ... "

"ဟင် ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ထပါဆို ... "

အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေသည့် သူမကို မလတ်က ဇွတ်ဆွဲထူကာ ဘုရားရှိခိုး ခိုင်းလေသည်။ ။ အောင်စာရင်း ထွက်သည့် မနက်တိုင်း ဘုရားပန်းအိုးလည်း ၊ ရေချမ်းကပ်ကာ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ် ပူဇော်တတ်သော မမလတ်ကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ ။

အခန်း(၃)

မြို့နယ် ပညာရေးမှူးရုံး ရှေ့သို့ ရောက်တော့ notice book ရှေ့တွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ပုရွက်ဆိတ်အုံကို တုတ်နှင့် ထိုးသကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ။

နီနီ စီးလာသည့် စက်ဘီးကို နေရာလည်း လွတ် အရိပ်လည်း ရသည့် ညောင်ပင်ဝိုင်း အောက်တွင် ရပ်ကာ လူအုပ်အတွင်းသို့ အပြေးတိုးဝင်လို က်သည်။ ။

ကိုယ့်နာမည်ကို မြင်ချင်စေနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ဂရုတစိုက် နှုတ်ဆက်ရကောင်းမှန်း မသိ။ ကိုယ်အောင်တာကို ပျော်၍ သူငယ်ချင်း တွေကို အော်ပြောနေသူများမှ အပ ကျန်သည့် လူအားလုံးက notice book ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ကြည့်နေကြသည်။ ။

"ခဏလောက် ဘေးဖယ် ပေးပါလား"

ရှေ့တွင် ကွယ်နေသည့် ကျောင်းသားများကို ပါးစပ်က ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး ပြောသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က အော်တိုမက်တစ်တွန်းတိုက် တိုးပြီးသားဖြစ်သွားကာ ကိုယ့်နာမည်ကို အပြူးအပြ ဂျာမိသည်။ ။

"ဟင်...ငါအောင်တယ်...သေကောသေချာရဲ့ လား"

ကိုယ့်ခုံနံပါတ်၊ ကိုယ့်အဖေနာမည်နှင့် ကိုယ့်နာမည် ယှဉ်တွဲရှိနေတာ ကိုတောင် အောင်တယ်လို့ လက်မခံချင်သေး။ နောက်တစ်ကျော့ ထပ်

ကြည့်မိသည်။ ။

"နင် ကြည့် ပြီးပြီ မဟုတ်လား... ခဏလောက် ဖယ်ပေးလို့ ရမလား"

"ဟင် ရတာပေါ့"

နောက်ဘက်မှ ကျောင်းသား တစ်ယောက်၏ စကားသံကြောင့် အသံရှင်ကို လှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ စာရွက်ထက်က ကိုယ့်နာမည်ကို သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း လူအုပ်ထဲက တဖြည်းဖြည်း တိုးထွက်လိုက်သည်။ ။

"ဟေး ငါအောင်တယ်...ငါအောင်တယ်"

ဘယ်နှကြိမ်လောက် ခုန်ပေါက် အော်ဟစ်နေသလည်း မသိ။ ပြုံးစိစိ ကြည့်နေကြသူ တချို့ကြောင့် ရှက်ရယ် ရယ်ပြကာ ကြိုးမျှင်မျှင်လေးနှင့် ချိတ်ထားသည့် ပခုံးလွယ်အိတ်ထဲက ဖုန်းလေး ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ကို ပြောပြရမည် မဟုတ်လား။

ဟင် ပြောသေးပါဘူးလေ

ဒီချိန်လောက်ဆိုရင် တစ်အိမ်လုံး သူမပြန်လာချိန်ကို လည်တဆန့် ဆန့် စောင့်မျှော်နေ လောက်ပြီ။ ကြာသင့်မက ကြာနေလျှင် အဖေက နှင်တံကို လက်ထဲတွင် ကိုင်၍ စောင့်နေလောက်ပြီ။

အဟီး

ငါအောင်နေပြီပဲ ဘာကြောက်စရာ လိုလို့ လဲ ... ။ အဖေရေ သမီးအောင်တယ် အမေရေ သမီးအောင်တယ် အရေးတကြီး ပြောနေရအောင်လည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဆိုရင်

ကံဆိုးတဲ့ မျက်နှာမဲ့မလေးက စက်ဘီးအစုတ်ကလေးကို ဂျောက်ဂျက်
ဂျောက်ဂျက် နင်း ... အိမ်ရှေ့ ရောက်တဲ့ အခါ စက်ဘီး အစုတ်ကလေး
ကို မညာမတာ ဝုန်းခနဲ တွန်းပစ်ချ ...

အကြော်သည် မုဆိုးမ မိခင်ကြီးဆီသို့ ဒုန်းပြေး ...

" အမေရေ သမီးစာမေးပွဲ အောင်တယ် ... ဂုဏ်ထူး ငါးခုတောင် ပါ
တယ် ကြွားပြော "

"ဟယ် ငါ့သမီးလေး တော်လိုက်တာ ဂုဏ်ထူးငါးခု ဟုတ်လား ငါ့သ
မီး ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ပြီ...ကျုပ်သ သမီး အလိမ္မာတုံးကြီး ဆရာဝန်မ
ကြီး ဖြစ်တော့မယ် အရပ်ကတို့ ရေ ... " ဆိုပြီးအော်ပြော ...

သမီးဖြစ်သူက

"ဟင် အမေရယ် သမီးလို မျက်နှာမဲ့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာဝန်မ
ကြီး ဖြစ်မှာ လည်း " မျက်နှာငယ်နဲ့ ပြော မိခင်ဖြစ်သူက ရင်ဘတ်ကို
စည်တီးသလိုတီးပြီး "အို...ဟောဒီ မုဆိုးမ အကြော်သည် အမေက သမီး
ကို အကြော်ရောင်းပြီး ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်အောင် ထားမှာ သမီးရဲ့ ...
"

"အမေရယ် ... "

သမီးဖြစ်သူက မိခင်ကို ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျလျ
က် စောစောတုန်းက မညာမတာ တွန်းထုတ်ခဲ့သော စက်ဘီးစုတ်က
လေးကို ခုမှ တယုတယ ဆွဲထူနေချိန် ...ဘေးမှာ တဖိတ်ဖိတ်
ပြောင်လက်နေသည့် မာစီးဒီးကားကြီး ဆိုက်ကပ် လာပြီး ကား
တံခါးပေါက်ပွင့် လာပြီး ကားပေါ်မှ ခြေသည်းနီကို ကော့ပြန်အောင် ဆိုး
ထားသည့် ခြေထောက်လှလှလေး တစ်ဖက်ကျလာ ...

အို လှလိုက်တာ ... အန်တီကြီးက လှလိုက်တာ ပြော ...

ဒီလိုနဲ့ ကောင်မလေးက အကြော်သည် မိန်းမကြီး ကောက်ယူ မွေး
စားထားသည့် သူဌေးမကြီးရဲ့ သမီးဖြစ်နေ... ကျွန်မသမီးလေး ဆရာဝန်
မကြီး ဖြစ်စေရမယ်... ဒီအရွယ် ရောက်အောင် ကျွန်မသမီးကို ပြုစု
ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးပြောပြီး ငွေတစ်ထပ်
ကို ထုတ်ပေး ...

အကြော်သည် အမျိုးသမီးကြီးက ငွေထုပ်ကို တွန်းထုတ်ကာ ဟင့်
အင်း ကျွန်မ ဒီပိုက်ဆံတွေကို လိုချင်လို့ သမီးလေးကို မွေးခဲ့တာ မဟုတ်
ဘူး ဆိုပြီး ငွေထုပ်ကြီးကို တွန်းထုတ်ပေး ...

အမျိုးသမီးကြီးက စိတ်မသက်သာဟန်နဲ့ ငွေထုပ်ကို ပြန်ယူကာ အစ်
မကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးပြောပြီး သမီးဖြစ်သူကို မြို့
ကို ခေါ်သွား...စက်ဘီးစုတ်လည်း ကျန်ခဲ့၊ အကြော်သည် မုဆိုးမကြီး ကျ
န်ခဲ့။

ဒါတွေက မြန်မာနိုင်ငံက ဒါရိုက်တာတွေ လုပ်နေကျ အကွက်တွေပဲ၊
မြို့ရောက်သွားတဲ့ ကောင်မလေး ကားလှလှလေးစီး ဆေးကျောင်းတက်
ကောင်လေး ချောချောလေးနဲ့ ညား ... ကန်တင်းထဲမှာ ဟီးဟီးဟားဟား
ရိုက်ဖို့ လောက်ပဲ သိတယ် ... ။

ကျန်ခဲ့တဲ့ အကြော်သည် မုဆိုးမကြီးနဲ့ စက်ဘီးစုတ်လေး အကြောင်း
ကိုသာ ရသပါအောင် ရိုက်နိုင်ခဲ့ရင် မြန်မာ့အနုပညာ တစ်ခေတ်ဆန်းပြီ
တော်ရေ ... ။

"တီ ... တီ ... "

"အမလေး ပလုတ်တုတ် ... "

စာမေးပွဲအောင်တာနှင့် စပ်လျဉ်းပြီးပျော်ရွှင်နေတဲ့ နီနီက ကားဟွန်းသံ ရှည်ကြီးကြောင့် ယိုင်တီးယိုင်တိုင် ဖြစ်သွားကာ စက်ဘီးပေါ်က ခုန်ဆင်း လိုက်လေသည်။ ။

သူမဘေး၌ ရပ်သွားသော ကားကတော့ စောစောတုန်းက သူမ စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ တဖိတ်ဖိတ် ပြောင်လက်နေတဲ့ မာဆီးဒီး ကားနက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ။

ကားမှန်က နက်မှောင်နေသဖြင့် ကားထဲတွင် မည်သူပါရှိနေသလည်း တော့ မသိရပေ။ ကားထဲမှ ခြေသည်းနီ လှလှလေး ဆိုးထားသည့် ခြေထောက် လှလှလေးတစ်ဖက် ထွက်ကျလာမလားလို့ အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ် ကားမှန် လျော့ခနဲ အောက်သို့ လျော့ကျသွားပြီး ကားထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟင် ဆာမူရိုင်း ... "

လွန်ခဲ့သော လေးလလောက်က သူမနှင့် စာမေးပွဲ အတူတူ ဖြေခဲ့ပြီး သူမအား စာပြခဲ့သည့် ကောင်လေး။ သူကတော့ ထိုနေ့က တွေ့ခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း ဆာမူရိုင်းကေ ၊ မျက်မှန်ကိုင် အကြီးကြီးကို တပ်ထားကာ ပြောင်းလဲမှုမရှိ။

ပြောင်းလဲသွားတာကတော့ သူ့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပင်။ စာမေးပွဲတုန်းက အဖြူအစိမ်းနှင့် ဆာမူရိုင်းက ခုတော့ အသားရောင် စတစ်ကော်လံလက်တို အင်္ကျီနှင့် အနက်ရောင် စကြာကွက် ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။

ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် သူ့အား ခေါင်းစခြေဆုံး ကြည့်ကာ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်သော သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အတွက် နီနီမျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးစိစိဖြစ်ရာမှ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ရသော

အခြေအနေသို့ ရောက်သို့သည်။ ။

သူက မျက်နှာနီနီဖြင့် သူမကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီးပြကာ မျက်မှန်ကို ပင့်ပြီး ကားဘက်သို့ တစ်ဖက် လှည့်သွားသည်။ ။ ကားရှေ့ခန်းထဲမှ တစ်ဆင့် ကားနောက်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းဝင်၍ စကားပြောသည်။ ။ ခဏအကြာ ကားလေးသည် သူမတို့ အနီးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ သူသည် သူမဘက်သို့လှည့်ကာ

"ငါ ဂုဏ်ထူး ငါးခုပါတယ် နင့်ကို မုန့်လိုက်ကျွေးမယ်"

"ဟဲ့ ပလုတ်တုတ် ... "

ကောင်လေးက သူမ စက်ဘီးနောက်က ကယ်ရီယာခုံတွင် ဘေးတစ်စောင်း ပါလာသည်။ ။ ခဏ သူမတွေးနေသော စိတ်ကူး တစ်ပိုင်းတစ်စတို့ သည် လက်တွေ့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

ဂုဏ်ထူး ငါးခုပါသော ကောင်လေးသည် စက်ဘီးကို တွန်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုမှ မပါသော ကောင်မလေးသည် စက်ဘီးကို လျှာထွက်မတတ် မောင်းနှင်လာရသော ဇာတ်မျိုး ဒါရိုက်တာက ဘာကြောင့် မရိုက်ရတာတဲ့ လဲ။

ဒီလိုပုံစံမျိုးသာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေခဲ့မည်ဆိုလျှင် ကောင်လေးက ကားတံခါးကို ဆင်းဖွင့်ကာ ကောင်မလေး သည် လည်း စက်ဘီးကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကားထဲသို့ လှလှပပ ဝင်သွားပေလိမ့်မည်။ ကောင်လေးလည်း ကောင်မလေးကို တစ်မိမိမဲ့ကြည့်...အိုက်စ်...ငါလည်း မြန်မာကားတွေ လျှော့ကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ် ...

"ဒုန်း ... "

"ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်"

"ဟေ့ ငါ့ခါးကို ဘာလို့ ဖက်ထားရတာတုံး...လွှတ်...လွှတ် စမ်း ... "

စက်ဘီးက ကျောက်ခဲ တစ်ခုကို ဝင်တိုက်မိသွားသည်။ စက်ဘီးစီး ကျွမ်းကျင် အဆင့်ရှိသော နီနီသည် စက်ဘီးကို ထိန်းလိုက်နိုင်ပေမဲ့ နောက်မှာ ပါလာသော ကောင်လေးက ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အားရပါးရ ဖက်လိုက်သဖြင့် လူနှစ်ယောက် စက်ဘီးတစ်စီးကို မထိန်းနိုင်ကြတော့ချေ။

သူမတို့ နှစ်ယောက်ကော စက်ဘီးတစ်စီးပါ လမ်းဘေး မြက်ခင်း ပေါ်သို့ ပစ်စလက်ခတ် ပြုတ်ကျသွားကြသည်။

စက်ဘီးစီး သင်တုန်းကတောင် စက်ဘီးပေါ်က ဘယ်တုန်းကမှ ပြုတ်မကျခဲ့သော သူမက ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆာမူရိုင်း ငချွတ်လေးကြောင့် လမ်းဘေးသို့ ခွေးကျ ဝက်ကျ ကျခဲ့ရခြင်းက ရာဇဝင်မှာ စာတင်လောက်စဖွယ်။
